

Sygn. akt: WZ 23/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

bez udziału stron, w sprawie szer. rez. S. C., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 28 października 2014 r., jego zażalenia na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 września 2014 r., sygn. akt: Ko (...) (So (...)), nieuwzględniające wniosku skazanego o rozłożenie na raty grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 400 zł każda (100000 zł), orzeczonej prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 października 2010 r.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Szer. rez. S. C. w związku z wezwaniem go do uiszczenia kary grzywny, w dniu 10 lipca 2014 r. złożył do Wojskowego Sądu Okręgowego w P. wniosek o rozłożenie na raty grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 400 zł każda (100000 zł), orzeczonej prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 października 2010 r. Do wniosku dołączył kserokopię potwierdzenia wpłaty 50 zł, w celu realizacji częściowej spłaty powyższego zobowiązania.

Wojskowy Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 19 września 2014 r., sygn. akt: Ko (...) (So (...)), wniosku tego nie uwzględnił, bowiem skazany nie jest w stanie uiścić najmniejszej możliwej miesięcznej raty grzywny.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany szer. rez. S. C.. Wskazując na trudną sytuację majątkową skazany podniósł, że grzywny nie może uiścić z przyczyn od siebie niezależnych (podeszły wiek, stan zdrowia oraz brak możliwości podjęcia pracy zarobkowej). Jednocześnie podniósł, że w jego sprawie zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 51 k.k.w., dające podstawę do umorzenia grzywny. Ponadto, oświadczył, że jest gotów do podjęcia pracy społecznie użytecznej. Skazany wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez rozłożenie grzywny na raty po 50 zł miesięcznie lub umorzenie grzywny, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Stosownie do treści art. 49 § 1 k.k.w. jeżeli natychmiastowe wykonanie grzywny pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki sąd może rozłożyć grzywnę na raty na czas nieprzekraczający roku, licząc od dnia wydania pierwszego postanowienia w tym zakresie. Z kolei, w myśl art. 49 § 2 k.k.w. w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, a zwłaszcza wówczas, gdy wysokość grzywny jest znaczna, można rozłożyć grzywnę na raty na okres do 3 lat.

Z powołanych wyżej unormowań wynika, że rozłożenie grzywny na raty jest fakultatywne, co oznacza, iż sąd mimo wystąpienia warunków w nim określonych, nie jest zobligowany do uwzględnienia wniosku. Podstawową przesłanką zastosowania tej instytucji jest zatem pozytywne ustalenie, że natychmiastowe uiszczenie należności pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki, ale orzekając w tym przedmiocie sąd powinien kierować się także zasadami celowości, tj. powinien zbadać, czy istnieje realna szansa (perspektywa) uiszczenia przez skazanego grzywny i czy kolejne raty będzie regulował terminowo (por. S. Lelental, uwagi do art. 49 k.k.w., (w:) Kodeks karny wykonawczy. Komentarz,

Legalis 2014; S. Paweła, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Białystok 1993, s. 471).

Mając powyższe na względzie stwierdzić trzeba, że Wojskowy Sąd Okręgowy w P. słusznie uznał, iż rozłożenie na raty kary grzywny orzeczonej wobec szer. rez. S. C. nie jest celowe. Analiza akt sprawy wskazuje bowiem, iż skazany uzyskuje bardzo niskie dochody oraz nie podjął żadnego zatrudnienia. Brak jest więc dostatecznych przesłanek pozwalających na uznanie, że sytuacja materialna skazanego ulegnie poprawie na tyle, iż będzie on w stanie uiścić każdą miesięczną ratę grzywny, bo tylko takie przekonanie może skutkować uwzględnieniem wniosku skazanego.

Powyższej tezy nie jest w stanie w żaden sposób podważyć argumentacja zażalenia. Wojskowy Sąd Okręgowy w P. w zaskarżonym orzeczeniu słusznie podniósł, że skoro zgodnie z treścią art. 49 § 2 k.k.w. rozłożenie grzywny jest możliwe maksymalnie na okres 3 lat (36 miesięcy), to kwota miesięcznej raty przy ogólnym zadłużeniu w wysokości 99900 zł, wynosiłaby – 2775 zł. Nie jest więc możliwe w myśl obowiązujących regulacji prawnych, rozłożenie powstałego wobec skazanego zobowiązania finansowego w postaci grzywny orzeczonej prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 października 2010r., zgodnie z wnioskiem szer. rez. S. C. przedstawionym w zażaleniu, tj. aby grzywna była rozłożona na raty po 50 zł miesięcznie.

Na uwzględnienie nie zasługuje także wniosek o zamianę grzywny na pracę społecznie użyteczną. W kwestii tej Wojskowy Sąd Okręgowy w P. wypowiedział się już w postanowieniu z dnia 25 czerwca 2014 r., trafnie uzasadniając, że zamiana grzywny na pracę społecznie użyteczną w niniejszej sprawie nie jest możliwa, ponieważ przekracza ona 120 stawek dziennych (art. 45 § 1 k.k.w.).

Natomiast, w kwestii umorzenia grzywny, bezsprzecznie należy uznać, że prawomocnie rozstrzygnięto tę sprawę w postanowieniu Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 9 czerwca 2014 r. (sygn. akt: Ko (...); WZ (...)).

W tym stanie rzeczy - nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia - zaskarżone postanowienie należało utrzymać w mocy.

